Београд,

Јануар 2005

АЛЕКСАНДАР НОВАКОВИЋ

ПОСЛЕДЊИ КЛЕЈМОРОВ ПЛЕС

(радни наслов)

(једночинка)

ЛИЦА:

Милица, дипломирала светску књижевност, 30 година

Предраг Петрић, дипломирао светску књижевност,писац 30 година

Михајло, писац, позне двадесете

Драгослав Зебић, издавач и писац, 40 година

Иванка Станчић, издавач и писац, 40 година

ВРЕМЕ:

Београд, ових дана

Прва сцена

(Канцеларија. У регалу шкотски мач, тзв. “клејмор”. У фотељи ДРАГОСЛАВ, 40 година, телефонира. На столу зелена фасцикла)

ДРАГОСЛАВ: Не брини, средићемо то. Као и прошли пут. Знам, близу је. Шта се бринеш? Средићу то.

(Куцкање, са паузама, оф)

ДРАГОСЛАВ: Шта оклеваш? Упадај!

(Улази момак, средње висине, Предраг, 30 година. Помало је збуњен)

ДРАГОСЛАВ: “Ко оклева, сугерише да буде одбијен!” Којим добром?

ПРЕДРАГ: Рекли сте у једанаест.

ДРАГОСЛАВ: А, ти си…

(Погледа у фасциклу)

ДРАГОСЛАВ: …Предраг Петрић, аутор збирке прича “Подметнуто”? Знао сам у војсци неког Дејана Петрића. Језив тип. Да ти није род?

ПРЕДРАГ: Његов прадеда и мој прадеда су били браћа од тетке. .

ДРАГОСЛАВ: Сва срећа да нисте толико блиски рођаци. Уђи, шта стојиш на вратима!

(Предраг улази. Драгослав лежерно отвара витрину, вади виски и две чаше. Предраг му пружа шаку а Драгослав се кисело насмеши, спусти флашу па се рукује с њим)

ДРАГОСЛАВ: Драгослав Зебић, издавачка кућа “Портофолио”.

(Драгослав сипа виски у чаше. Куцају се, пију. Предраг посматра клејмора. Драгослав ухвати његов поглед. Устане хитро и извуче)

ДРАГОСЛАВ: Допада ти се? Сувенир из Единбурга: шкотски мач, клејмор, мања и лакша реплика оног којим је секао Вилијем Валас.

ПРЕДРАГ: Онај из “Храброг срца”?

ДРАГОСЛАВ: Управо тај.Мањи, лакши….

(Драгослав махне мачем кроз ваздух)

ДРАГОСЛАВ: Али сече као прави. Ха!

(Драгослав крене мало оштрицом према Предрагу, овај се измакне и заклати на столици. Једва се исправи. Драгослав хитро врати мач назад у креденац. Смеје се)

ДРАГОСЛАВ:Мислио сам да ће те занимати.

ПРЕДРАГ: Допао би се мојој девојци. Она је годинама ишла на часове мачевања.

(Драгослав шмркне и потегне добро, с ногу)

ДРАГОСЛАВ: Чудан си ти.

ПРЕДРАГ: Не нисам.

ДРАГОСЛАВ: Јеси. Привлаче те ствари које те иначе плаше.

ПРЕДРАГ: Ја се не плашим Милице.

ДРАГОСЛАВ: Мислио сам на мач. Слушај, Пеђа, јел' те тако зову?

(Драгослав стаје Предрагу иза леђа. Предраг покуша да се окрене. Драгослав му спусти шаку на раме)

ДРАГОСЛАВ: Не мораш да се окрећеш. Знаш како изгледам.

ПРЕДРАГ: Ја радије бих.

ДРАГОСЛАВ: У реду.

(Драгослав се одмакне подигнутих шака. Предраг устаје, окрене се лицем према њему а затим креће да узме рукопис)

ДРАГОСЛАВ: Ко каже да смо те одбили?

(Предраг се окрене према њему, разјапљених уста)

ДРАГОСЛАВ: А ко каже да смо те прихватили? Приче данас нико не чита!

(Драгослав прилази столу и узима фасциклу из Пеђиних руку)

ДРАГОСЛАВ: Шта овде имамо? Прва и најлошија прича: роуд-стори! Зашто? Јер ти знаш да је мој први роман био у том стилу! Све приче си наместио тако да ја уживам у њима. Ко зна, можда си избацио много боље приче од ових, само да би мени угодио

ПРЕДРАГ: Нисам.

ДРАГОСЛАВ: Ниси много уверљив.

ПРЕДРАГ: Јесте ли прихватили или не?

ДРАГОСЛАВ: Узми виски.

(Предраг сручи целу чашу вискија у грло и направи киселу фацу)

ПРЕДРАГ: Ето, узео сам! Дакле?

(Драгослав се церека)

ДРАГОСЛАВ: Добар цуг!

(Пауза. Прилази Пеђи, доста близу. Пеђа и физички узмиче пред његовим питањима)

ДРАГОСЛАВ: Пеђа, да ли би ти убио због писања? Не. А живео за њега? Не. Гладовао? Не. Провео неколико бесаних ноћи? Не. Да ли би престао са туцањем ако ти усред секса падне нека идеја на памет? Не. Да ли ти уопште размишљаш о

ономе што напишеш? Не! Капираш? Ти си још један од многих, ушушканих, комформиста-пискарала са….(погледа у фасциклу) светске књижевности!

ПРЕДРАГ: Одјеби!

ДРАГОСЛАВ:Одјеби? Штета, баш сам мислио да ти прихватим рукопис.

(Пауза)

ДРАГОСЛАВ: Што ме гледаш тако фасцинирано, мила моја будало?

ПРЕДРАГ: Коме ти будало?

ДРАГОСЛАВ: А оно "мила" ти се допало?

ПРЕДРАГ: Ма, терај се у курац!

(Предраг се окрене и крене према вратима)

ДРАГОСЛАВ: Где ћеш сад, Предраже? Код Иванке Станчић из " Графополиса"?

ПРЕДРАГ: Јесте, код конкуренције.

ДРАГОСЛАВ: Шта ако те одбију?

ПРЕДРАГ: У пизду материну, Драгославе!

ДРАГОСЛАВ: Пропашћеш.

ПРЕДРАГ: Па нека. Не би ми било први пут.

(Драгослав му препречи пут)

ДРАГОСЛАВ: Чекај, бре! Прошао си испит!

ПРЕДРАГ: Пусти ме да прођем!

ДРАГОСЛАВ: Чујеш ли ме?

ПРЕДРАГ: Не желим више ни да те чујем ни да те видим.

ДРАГОСЛАВ: Дај, видео си ме само једном.

ПРЕДРАГ: То је више него превише.

ДРАГОСЛАВ: А ако ти се сад овде извиним? Немој да видиш, ево…

(Драгослав руком задржава Предрага и хитро граби фасциклу са стола. Чита)

ДРАГОСЛАВ: "И када сам седео окружен старим друштвом, био сам сам. Разговори, фразе, куцкање, тапшање по раменима, чак и начин на који су бркали сопствене цигарете, све је било механички. У ствари ја, као неко ко је из другог света, неке тамо Канаде, уљез који је упао у њихов свет на пар дана, нисам био ту. Још горе, они су мене, сувих очију и мирни, сахранили у својим мислима у оном тренутку кад сам им, пре пет година, одмахнуо са степеница авиона."

ПРЕДРАГ: То је “Први ЈАТ-ов авион”. Моја омиљена.

ДРАГОСЛАВ: И моја. Неко лично искуство?

ПРЕДРАГ: Скоро. Треба с девојком да идем у Канаду на постдипломске.

ДРАГОСЛАВ: А где?

ПРЕДРАГ: Универзитет у Јукону.

ДРАГОСЛАВ: Тамо један Џек Лондон није нашао злато а ти ћеш знање ?

Предраже, писац је тамо где му је језик!

ПРЕДРАГ: Ма шта ти ја објашњавам!

ДРАГОСЛАВ: Зато што то желиш. А зашто? Јер ни теби није јасно. Њена идеја?

ПРЕДРАГ: Да.

(Пауза)

ДРАГОСЛАВ: Схваташ ли сад? Морао сам да видим да ли стојиш иза онога што пишеш и због тога сво ово малтретирање.

ПРЕДРАГ: Схватам али за мене је то помало екстремно.

ДРАГОСЛАВ: Ја сам екстреман човек. Читао си ме, капираш о чему говорим.

ПРЕДРАГ: Нисам знао да толико личиш на своје јунаке.

(Драгослав застане, збуњено се осмехне)

ДРАГОСЛАВ: Стварно?! Мхм, океј, слушај: желим да ми, без фолирања и устручавања, донесеш све приче које имаш, лоше, добре, свеједно а онда ћемо да се закључамо канцеларију, узмемо нову флашу вискија и истерамо ствар до краја. Важи?

ПРЕДРАГ: Важи! Довиђења!

(Предраг се рукује и журно крене. Драгослав га зграби за раме)

ДРАГОСЛАВ: И запамти дечко: ти си писац, ниси мој слуга! Причамо на ти, без тих формалности као што су руковање, довиђења, добар дан и слично!

ПРЕДРАГ: Океј.

ДРАГОСЛАВ: Твоја професија припада прошлом веку то јест времену кад је неком још било стало до тога шта писац каже!Буди поносни пропали аристократа!

ПРЕДРАГ: Јасно.

ДРАГОСЛАВ: Ако пи ар менаџери, продуценти и покоји новинар кроје свету капу, немој и ти да је носиш. Капираш?

ПРЕДРАГ: Капирам.

ДРАГОСЛАВ: И без неког повлађивања и персирања. Јасно?

ПРЕДРАГ: Јасно, господине Зебићу.

ДРАГОСЛАВ: Ти то мене зајебаваш?

ПРЕДРАГ: Наравно.

ДРАГОСЛАВ: Е, тако је већ боље.

(Предраг крене према вратима, отвара их и изјури напоље. Драгослав потеже виски. Предраг се враћа назад)

ПРЕДРАГ: У колико сати?

ДРАГОСЛАВ: У једанаест.

ПРЕДРАГ: Па, здраво.Довиђења.

ДРАГОСЛАВ: Здравиђења

(Предраг га збуњено погледа па затвори врата. Драгослав се насмеје и наставља да пије Мрак).

Сцена друга

(Соба Милице и Предрага: дневна соба спојена са трпезаријом. С десне стране је огромна струњача на којој МИЛИЦА (30 година, висока, складно грађена, мало мишићавија), вежба јогу, дубље у сцени су сто са компјутером, лево, тросед (на средини), затим кухиња, сточић и врата, с леве и с десне стране. Долази Предраг. Милица се тргне и у пар акробатских скокова, "хоботница", створи се пред њим и,спојивши руке иза његових леђа, снажно га привуче себи. Љубе се)

МИЛИЦА: Брзо си се нешто вратио.

ПРЕДРАГ: Нећеш поверовати шта ми се догодило!

(Милица га пушта из загрљаја и окреће се према душеку. Шутира га)

МИЛИЦА: Јао, не опет!

ПРЕДРАГ: Шта не опет?

МИЛИЦА: Ниси дао папире за Канаду?

ПРЕДРАГ: Нисам дао папире за Канаду.

МИЛИЦА: Како си могао да заборавиш?

ПРЕДРАГ: Не, пази, Миличице, догодила се једна фантастична ствар.

(Милица се скљока на струњачу и почне да плаче, грца. Предраг седа до ње)

МИЛИЦА: Кад ти кажеш фантастична ствар ја се одмах уплашим!

ПРЕДРАГ: Дај, молим те! Не претерај! Добро знаш да се ти ничега не плашиш.

МИЛИЦА: Плашим се за тебе, Пеко! Ти си такав таленат за сјебавање сопственог живота!

ПРЕДРАГ:Кад сам то урадио?

МИЛИЦА: Кад? Седам година поправљам твоје пиздарије али ово је претерано: кад си паузирао са студијама да би написао роман ја сам те подржавала. Писао си га три године и шта је било?Сви су га одбили! Кад ти је понестало инспирације ја сам чекала још годину да је ти нађеш.

ПРЕДРАГ: Извини, Миличице, али ово је другачије.

МИЛИЦА: А оно кад си коначно дипломирао па одбио посао у школи?

ПРЕДРАГ: То уопште није инспиративан посао.

МИЛИЦА: А превођење за ону иностранy фирму?

ПРЕДРАГ: Убило би ми креативност.

МИЛИЦА: Твоја креативност не плаћа станарину!

ПРЕДРАГ: У праву си. Не плаћа.

МИЛИЦА: Тачно, плаћа моја некреативност!

(Предраг мирно устаје и седа за компјутер, пали га)

МИЛИЦА: Ај, Пеђа, извини!

(Предраг не одговара ништа, само бесно куца.Укључује штампач који убрзо почиње да избацује листове хартије. Прилази му с леђа, љуби га)

МИЛИЦА: Пекице, мрзим кад се овако свађамо. Знаш да желим само најбоље за тебе.

ПРЕДРАГ: Знам.

МИЛИЦА: Слушај, Пекице, једва сам нам средила ову стипендију за Канаду.

ПРЕДРАГ: Јукон? Па то је на Северном полу!

МИЛИЦА: И, шта с тим? То је једино што нису разграбили. Тамо се никад нећемо смрзавати као зими у Београду.Уосталом, можемо после првог семестра да се преместимо у Отаву, Торонто, Монтреал, где хоћеш!

ПРЕДРАГ (имитира француски акценат): Л’ Монтреал!

(Милица му лупи шамар)

ПРЕДРАГ: Који ти је?

МИЛИЦА: Који ми је? Скоте!

(Милица се брзо тргне и љуби га)

МИЛИЦА: Извини, али у последње време се много нервирам.

ПРЕДРАГ: Онда ћеш се нервирати још више.

МИЛИЦА: Шта је сад?

ПРЕДРАГ: Хоћеш да ти направим онај непалски чај са комбухом?

МИЛИЦА: Јебала те комбуха! Шта је било?

ПРЕДРАГ: Нуде ми штампање прича.

МИЛИЦА: Ко?

ПРЕДРАГ: Драгослав Зебић.

МИЛИЦА: Онај Драгослав?

ПРЕДРАГ: Да. Послао сам приче на конкурс и тако.

МИЛИЦА: Ниси ми рекао.

ПРЕДРАГ: Извини.

МИЛИЦА: И, шта хоће?

ПРЕДРАГ: Ништа. Штампаће ми приче.

(Милица га зграби и обори на земљу. Почне дивље да га љуби Ваљају се по поду)

ПРЕДРАГ: Ниси бесна?

МИЛИЦА: Не срце, срећна сам због тебе. Коначно ти се испуњава све што си сањао.

ПРЕДРАГ: Јеси ли сигурна?

МИЛИЦА: Сигурна? Па ако може Албахари да пише из Канаде можеш и ти!

(Предраг је на њој)

ПРЕДРАГ: Албахари? Е, управо о томе сам и хтео да причамо.

МИЛИЦА: Шта, читаћеш ми Албахарија пре секса?

ПРЕДРАГ: Не, нешто друго.Види, Миличице, ја сам нешто размишљао. Писац је тамо где му је језик….

(Милица га збаци са себе)

МИЛИЦА: Знала сам, али тачно сам знала!

(Милица одлази до кухиње и почиње да ломи тањире)

ПРЕДРАГ: Милице, шта то радиш? Јеси ли одлепила?

МИЛИЦА: Одлепила сам, па шта?!

ПРЕДРАГ: Из чега ћемо после јести?

МИЛИЦА: Ко да ме ти храниш, паразиту!

(Милица га трапаво гађа тањиром. Предраг јој притрчава и трапаво покушава да је заустави)

МИЛИЦА: Ја само хоћу да те заштитим а ти ми не даш! Зашто?!

ПРЕДРАГ: Немој, Милице, биће све у реду!

МИЛИЦА: Шта ће бити у реду?!Замолим те једном да ми нешто урадиш, само једну услугу, која је и за твоје добро, а ти ме одбијеш!

(Милица стане с ломљавом, почне да се тресе целим телом и седне поред судопере.Предраг узима један тањир са пода)

ПРЕДРАГ: Види, овај остао читав *(или скоро читав ако је поломљен).*

(Предраг је привија уз себе)

ПРЕДРАГ: Ево, сутра идем код Зебића и рећи ћу му целу ствар. Средићу посао па онда по папире и-правац Канада.

МИЛИЦА: Сад кењаш!

ПРЕДРАГ: Не, урадио бих то за тебе! Часна реч!

МИЛИЦА: Стварно?

ПРЕДРАГ: Најстварније.

(Грле се)

ПРЕДРАГ: Е, Милице!

МИЛИЦА: Не одазивам се на “Е, Милице!”

ПРЕДРАГ: Е, Миличице!

МИЛИЦА: Реци Зеко-Пеко.

ПРЕДРАГ: Даш ми кинту? Вечерас се у седам даје у Кинотеци “Фантом слободе”.

МИЛИЦА: Уф, наравно.

(Милица иде до стола, подиже га, извлачи паре испод ногара и даје му их)

МИЛИЦА: Не знам шта те тера да гледаш те филмове.

ПРЕДРАГ: Не знам како не волиш филм.

МИЛИЦА: Хоћеш ли урадити онако како смо се договорили?

ПРЕДРАГ: Шта то? А, Канада! Наравно да хоћу!

МИЛИЦА: Ти знаш колико сам сита од свега, од ове земље, лудила, прљавштине. Било би лепо да побегнемо негде, далеко, далеко.

(Пауза)

МИЛИЦА: Јапан.

ПРЕДРАГ: Португал.

(Пауза)

МИЛИЦА: Али прва станица је Канада.

ПРЕДРАГ: Канада.

МИЛИЦА: Некад ми се чиниш тако далек.

ПРЕДРАГ: А ти мене плашиш.

МИЛИЦА: Ја тебе да плашим? Овде се једино ја плашим.

ПРЕДРАГ: Кога? Мене?

МИЛИЦА: Знаш ти добро о чему је причам.После оног што сам преживела ја се плашим свега и свакога!

ПРЕДРАГ:То је било давно.

МИЛИЦА: Шта то треба да ти значи? Да су тебе силовали пре тринаест година теби би то било јуче!

ПРЕДРАГ: Извини, знаш да нисам тако мислио.Хтео сам да ти буде лакше.

МИЛИЦА: Никога нисам дирала. Само сам чекала јебени аутобус.

(Милица почне да дрхти, Предраг је загрли и милује)

ПРЕДРАГ: Знам, знам. Од сутра ће све бити другачије. Обећавам.Да ти направим чај?

МИЛИЦА: Океј.

(Устају. У собу улази МИХАЈЛО, позне двадесете, у офуцаним сомотским панталонама, “чупавој” јакни и косе офарбане у наранџасто)

МИХАЈЛО: Е, ћао другари!

ПРЕДРАГ: Здраво, комшија.

МИЛИЦА: Михајло, мислим да није ни време ни место.

МИХАЈЛО: Нећу дуго. Пећа, неки млади писци и ја правимо ново удружење па ако можеш да вечерас у осам дођеш у ЏКЦ.Прво читамо слем-поезију а онда проглашавамо спонтанизам.

ПРЕДРАГ: Спонтанизам?

МИХАЈЛО: Нови андерграунд-правац. Дођи и видећеш.

ПРЕДРАГ: Не могу. Идемо за Канаду.

МИХАЈЛО: Зар ниси променио мишљење?

ПРЕДРАГ: Одакле ти то ?

МИХАЈЛО: Небитно.

ПРЕДРАГ: Па?

МИХАЈЛО: Па, ништа. Мислио сам да ћеш остати.

ПРЕДРАГ: Што ће рећи?

МИХАЈЛО: Што ће рећи да си цркао под папучом.

МИЛИЦА: Ма, јебаћу ти маму!

(Милица граби тањир и гађа Михајла. Овај за длаку избегне тањир и збрише напоље. Предраг се смеје. Милица се труди да буде озбиљна али се и њој омакне осмех)

МИЛИЦА: Шта се ти смејеш?

ПРЕДРАГ: Никад ми није био симпатичан.

(Мрак)

Трећа сцена

(Зебићева канцеларија. Предраг и Драгослав. Поред стола је претрпана канта за ђубре. Обојица су припити. Папири су разбацани по столу. Предраг их уморно сабира у фасциклу)

ПРЕДРАГ: Колико је сати?

ДРАГОСЛАВ: Поноћ је.

ПРЕДРАГ: Мислио сам да ћемо завршити раније.

ДРАГОСЛАВ: Па, да ниси толики скрибоман стигао би и да предаш папире за Тасманију.

ПРЕДРАГ: Канаду.

ДРАГОСЛАВ: Свеједно.

ПРЕДРАГ: А одакле ти знаш за Канаду?

ДРАГОСЛАВ: А ко је сваких пет минута говорио: “Јао шта ће рећи, Милица, види колико касним! У амбасади примају папире до девет!”

ПРЕДРАГ: Добро, ја сам говорио.

(Предраг се сагиње и извлачи лист из хартије)

ДРАГОСЛАВ: А-а! Видео сам те!

ПРЕДРАГ: Па шта?

ДРАГОСЛАВ: Ништа, само ти нећу штампати ту треш-литературу коју извлачиш из канте за ђубре!Ако хоћеш да штампаш треш изволи-Иванка из “Графополиса” ће те дочекати раширених руку! И ногу, чуо сам да воли млађе!

ПРЕДРАГ: Па, сад, у праву си!

(Драгослав узима фасциклу од Предрага и тапка по њој)

ДРАГОСЛАВ: Само што је у фасцикли, само што је у фасцикли!

(Драгослав мангупски тапне фасциклом Предрага по глави)

ПРЕДРАГ: Јел ме ти то тучеш или именујеш за витеза?

ДРАГОСЛАВ: Обоје.

(Смеју се. Драгослав се отисне од стола на својој столици на точкићима на други крај просторије)

ДРАГОСЛАВ: Знаш шта, Пеђа? Открићу ти нешто.

ПРЕДРАГ: Да ниси педер?

ДРАГОСЛАВ: Ма, јок. Што, да ниси ти?

ПРЕДРАГ: А ти би као волео?

(Церекају се)

ДРАГОСЛАВ: Дечко, ти ниси нормалан а рећи ћу ти и зашто, али истинито:

(Драгослав се довуче до Предрага. Подригне)

ПРЕДРАГ: То си имао да ми кажеш?

ДРАГОСЛАВ: Ти постао гори од мене! Пази, за све ове године нисам добио бољи рукопис.

ПРЕДРАГ: Како?

ДРАГОСЛАВ: Тако као што ти кажем. Пеђа, хвала ти. Ово што сам вечерас прочитао продужило ми је живот.

ПРЕДРАГ: Ако ти тако кажеш.

ДРАГОСЛАВ: Тако кажем. Само, немој да се заносиш. Ако сад станеш, ако сад заспиш на ловорикама, готов си!

ПРЕДРАГ: Што се ти толико бринеш за мене?

ДРАГОСЛАВ: Што? Зато што водим једну од две озбиљне издавачке куће у овој земљи и сањам о томе да будем први који је штампао светског писца.

ПРЕДРАГ: А себе?

(Драгослав се отисне према столу. Точи виски)

ДРАГОСЛАВ:Е, себе! Пресушило! Сва срећа да имам виски и да сам углавном трезан кад треба!

ПРЕДРАГ: А кад то?

ДРАГОСЛАВ:Кад јебем и кад правим посао.

ПРЕДРАГ: Стварно мислиш да ћу постати светски писац?

ДРАГОСЛАВ: Ако се не зезнеш на првој кривини, хоћеш. Види, ја знам да сам малкице пијан и повремено псујем али, ако осетим у некоме нешто истинско, право, учинићу све за ту особу. То што су такви људи овде реткост је проблем мајчице Србије а не мој лични.Ерго, хоћу да кажем…

ПРЕДРАГ: Хоћеш да кажеш?

ДРАГОСЛАВ: Неке ствари ћеш морати да коригујеш у свом животу.

ПРЕДРАГ: На пример? Молим те, и мени један виски.

ДРАГОСЛАВ: Стиже!

(Предраг узима чашу и устаје. Устаје и Драгослав. Куцају се)

ПРЕДРАГ: За уметност.

ДРАГОСЛАВ: Како год.

ПРЕДРАГ: Хтео си да кажеш?

ДРАГОСЛАВ:Онај мали писац, Михајло.

ПРЕДРАГ: Знам га. Мој комшија.

ДРАГОСЛАВ: Савремен, ангажован, урбан рејв-тренс-хип-хоп тип!

ПРЕДРАГ: Да?

ДРАГОСЛАВ:Избегавај га.

ПРЕДРАГ: Што? Да није опасан?

ДРАГОСЛАВ: Не верујем људима који се за другаре облаче као клошари а на скуповима главешина их видим у оделу. Само су они гори од хипи-јапија.

ПРЕДРАГ: Смешно.

ДРАГОСЛАВ:Ни најмање, дечко. Видећеш да не треба потцењивати стари српски триатлон.

ПРЕДРАГ: А то је?

ДРАГОСЛАВ: Прислушкивање, цинкарење и посипање пепелом уз гажење преко лешева.

ПРЕДРАГ:То је онда квадротлон.

ДРАГОСЛАВ: Ја само кажем да се пазиш.

ПРЕДРАГ: Океј. Михајло аут и још?

ДРАГОСЛАВ: Не иди у Канаду.

ПРЕДРАГ: Шта недостајаћу ти?

ДРАГОСЛАВ:Недостајаћеш себи, будало! Пише ти на челу да не желиш да идеш тамо, папучо!

ПРЕДРАГ: Јесте, ја сам златна папуча града Београда за ову и следеће три године!И све због каријере у Канади!

ДРАГОСЛАВ: Које каријере? Уосталом, шта и да кренеш с каријером напољу? Ко ти тамо гарантује посао? Све да добијеш држављанство, ожениш се, заснујеш породицу и обогатиш, ти ћеш до краја живота бити странац!

ПРЕДРАГ: Не претеруј !Молим те, не претеруј1

ДРАГОСЛАВ: Претерујем? Рођена деца ће те сахранити као странца којег су из пристојности звала “тата”!

ПРЕДРАГ: Ја сам странац и овде!

ДРАГОСЛАВ: Не колико си тамо!

ПРЕДРАГ: Отићи ћу и успети.У пизду материну далеко од београдске чаршије.

ДРАГОСЛАВ: Па шта ако успеш? Нико не регулише нечији успех тако добро као београдска чаршија!Олајавају те, пљују, критикују, па шта? Згази свој его, терај контру и створићеш нешто вредно! Успех ће те у тој твојој Канади само покварити!

ПРЕДРАГ: Као тебе? Видим, лоше ти иде.

ДРАГОСЛАВ: То је зато што нисам глупави преамбициозни скрибоман папучић!

(Пауза)

ПРЕДРАГ: Хоћеш да се бијемо,а?

(Предраг га млитаво гурне и Драгослав се зацени од смеха. Пауза. Предраг стоји, понижен)

ПРЕДРАГ: Да се мачујемо можда?А?!

(Предраг извлачи мач и трапаво га испусти, посекавши шаку. Загледа рану)

ПРЕДРАГ: Откуд ово?

(Драгослав из џепа извлачи марамицу, пружа је Предрагу)

ДРАГОСЛАВ: Ај, Дон Кихоте, држи ово!

ПРЕДРАГ: Шта сам то направио?

(Предраг омотава марамицу око шаке)

ПРЕДРАГ:Извини! Стварно!

ДРАГОСЛАВ: Није битно, дечко.Попили смо много. Иди кући, истрезни се и добро размисли о овоме што сам рекао.

ПРЕДРАГ: Хоћу.

(Пећа се сагиње да подигне мач)

ДРАГОСЛАВ:Нека, ја ћу. Не требају ми мртви писци.

ПРЕДРАГ: Што не? Њих бар не мораш да плаћаш.

ДРАГОСЛАВ:Пази, стварно!

(Предраг креће пема вратима)

ДРАГОСЛАВ: Дечко, успео си.

ПРЕДРАГ: Знам да јесам.

ДРАГОСЛАВ:Размисли, хоћеш ли?

ПРЕДРАГ: Хоћу.

ДРАГОСЛАВ: Лаку ноћ.

ПРЕДРАГ: Лаку ноћ.

(Мрак)

Четврта сцена

(Стан Милице и Предрага. Расклопљен тросед, у њему лежи Предраг, спава, поред њега је Милица. Милује га)

МИЛИЦА: Опет си направио глупост. Знам да јеси. Напио те Зебић, напунио твоју лаковерну главу глупостима. “Писац је тамо где је језик!”

(Милица принесе усне његовим ушима)

МИЛИЦА: То ти никад не би рекао.

(Предраг се мало промешкољи и окрене на другу страну)
МИЛИЦА: Знам шта су смислили овај пут. Исто што и сто пута пре тога. Хоће да те отму. Толико си беспомоћан да не примећујеш опасност која је ту, око тебе. (једва се суздржава да не заурла) Силоваће те!
(Пауза)
МИЛИЦА: Пребацујеш ми што сам разјурила твоје другаре, писце, уметнике!Гомила лажљивих грандомана. Кад би дошли попили би и средство за чишћење суђа. Правили су се да те слушају док разглабаш о својим причама и само зурили у моје сисе. То је, као, нормално. Не бој се, не желим да те гушим. Потпуно си слободан. Слободан си да правиш грешке, задужујеш се, пишеш. Скривао си своје приче. Не све. Једну сам ишчепркала у компјутеру док си ти спавао, миран и пијан, као сад. О човеку који се плаши жене с којом је. Хм, о коме ли је реч? "Опрезан човек" од Предрага Петрића:" Увек је давала више од њега и то га је избезумљивало. Знао је да ће доћи тренутак кад ће тражити нешто заузврат. Није могао да замисли шта би то могло бити али је знао да ће очекивати велику жртву од њега, можда и већу од њене.Сигурно већу.То није смело да се догоди. Слаб је и никад неће моћи да јој се одужи. Учинило му се да је пао у емотивно дужничко ропство. Ако је тако онда није било застрашенијег ни захвалнијег роба." Нисам направила сцену због тога. Само сам те боље схватила. Пиши и вређај ме. Имаш право и то да сањаш. А шта сам ја сањала? Нешто сам желела на првој години факултета а онда сам дипломирала књижевност, запослила се и заборавила. Сети се!
(Пауза.Забија нокте у његово раме а онда схвати шта је урадила и пољуби Пећино раме)
МИЛИЦА: Нисам хтела да пишем, нисам хтела славу, новац. Не сећам се, само знам да сам одувек хтела да неког заштитим. Кад већ нико није мене. Никад није било потребе за тим да ме неко пази. Увек сам била јака, за све и за сваког у породици. Мантрали су: "Изгураћеш ти то, можеш ти то, чврста си".Маторци су ми то говорили и у болници, после станице. Нису ми никад више споменули то што се догодило. Као да су се стидели. Мене. Или су мислили да нема потребе за објашњењима. Јаки никоме не требају, бар не стално. Ми урадимо своје и одемо.

Као револвераши у вестернима. А где је мој револвераш? Где си, “о врли витеже”?! Кога је за то брига?!Сви су се правили да су моји револвераши и сви су имали лица оних са станице, сви осим тебе: Пекице, Зекице-Пекице!

(продрма га али се он окрене на другу страну)

МИЛИЦА: Срећна сам што сам тебе нашла. Једно време сам се питала да ли си мушкарац, мислим, у глави.Ниси ни жена. Танан, осетљив, плашљиви лутан, нижи од мене за два сантиметра и има ужа рамена али ми то никад неће признати! То је све што ти је остало од мушке сујете.И слабост на старе филмове, алкохол и другаре.Да,слабост на другаре. Опак порок.Задимљене, смрдљиве балканске кафане, толики масни, необријани мушкарци, и сви на једном месту, наливени, то је само увод у педерске оргије. Мрзим и то што никад не затвараш врата клозета. И испрскаш цело купатило кад се тушираш. Режиш док переш тањире и фркћеш кад споменем да имам “мецу.” Кад би се само тога одрекао, кад би био мало више…жена, не, девојчица, било би боље.Дозволио би ми да те стално милујем, да те заштитим, да те ушушкам као бебу, да те обгрлим као велики љубичасти кишобран, да на тебе не падне ни кап кише , ни зрак Сунца! Ти си брат и сестра које никад нисам имала! И љубавник. И помало слаботиња.Као тата. И дете, као оно што прижељкујем, оно за којим ме боли овде сваки пут кад видим бебицу. И расплачем се. Често.Знам да смо оволико близу до тога. Само да нема оног Зебића.Једном сам упознала Зебића, на некој трибини на Филолошком. И он је зурио. Овај пут у ноге. Има нешто лудачко, демонско у лицу, као један од оне тројице на станици, онај што је први кренуо. Нећу му дати. Овако или онако.

ПРЕДРАГ: М?

МИЛИЦА: Ништа!Спавај, Пекице!

(Мрак)

Пета сцена

(Драгослављева канцеларија. Драгослав седи на столу а ИВАНКА, у строгом пословном комплету, га масира. Драгослав отвара бочицу са аспиринима и прогута пар комада, на суво)

ИВАНКА: Шта би рекла штампа кад би нас видели овакве?

ДРАГОСЛАВ: Шта има чудно у масирању конкуренције?

ИВАНКА: Тебе ионако сви масирају.

ДРАГОСЛАВ: Свакодневно, свакодневно!

ИВАНКА: Али данас посебно.

ДРАГОСЛАВ: Попио сам коју више синоћ.

ИВАНКА: Видим.

ДРАГОСЛАВ:А ја видим, Иванка, да ти ниси дошла због тога.

(Драгослав се окрене и спусти јој руку међу ноге. Иванка ухвати његову руку)

ИВАНКА:Нисам дошла ни због овога.

ДРАГОСЛАВ: Јеси ли баш сигурна?

ИВАНКА: Било је пре девет година.

ДРАГОСЛАВ:И пре седам , и пре шест година, и пре годину, и пре три недеље!

ИВАНКА: Било је али сада није.

ДРАГОСЛАВ: Баш си фригидна!

ИВАНКА: То ниси говорио кад сам фолирала да свршавам.

ДРАГОСЛАВ:Океј, пређи на ствар.

(Иванка се одмиче, измиче његовим шакама и намешта сукњу)

ИВАНКА: Ствар је у нашем договору на који си ти заборавио.

ДРАГОСЛАВ: Ко ти је сад то рекао?

ИВАНКА: Не мора нико да ми каже. Видим то и сама.

(Драгослав устаје и протеже се, цимне главом напред-назад пар пута)

ДРАГОСЛАВ: Можда знаш да ме измасираш али си за извлачење информација чиста двојка.

ИВАНКА: Не морам да их извлачим од тебе, нарцису! Све знам.

ДРАГОСЛАВ:Шта знаш?

ИВАНКА: Знам за Предрага Петрића.

(Драгослав отвара ормарић)

ДРАГОСЛАВ: А, то! Хоћеш виски?

ИВАНКА: У десет ујутру?

ДРАГОСЛАВ: Ствар укуса.Уосталом, сад је десет и петнаест.

ИВАНКА: Малочас си прогутао аспирин.

ДРАГОСЛАВ:Тим пре.

ИВАНКА: Кад мали стиже?

ДРАГОСЛАВ: А, Пећа? У пола једанаест.

(Драгослав испија и леже на сто)

ДРАГОСЛАВ: Дођи код чиче!

ИВАНКА: Мали те купио, јел тако?

(Пауза)

ДРАГОСЛАВ:Можда.

(Драгослав отпија)

ИВАНКА: Знала сам да ће се то догодити.

ДРАГОСЛАВ:Па шта?

ИВАНКА: Сад се осећаш као човек. Урадио си добро дело. А шта кад би он сазнао за наш мали договор?

ДРАГОСЛАВ: Наш договор је тако уврнут да га може схватити само неко са смислом за вишу логику а Пећа није такав

ИВАНКА: Другим речима?.

ДРАГОСЛАВ:Не би му рекла.

ИВАНКА: Не бих?

ДРАГОСЛАВ:Звучало би као нека суманута теорија завере.

(Иванка клекне поред стола и испије мало вискија из Драгослављеве чаше)

ИВАНКА:Не ако бих му ја рекла.

ДРАГОСЛАВ: Твоја реч против моје.

ИВАНКА: Шансе су фифти-фифти а ти си зихераш.

(Пауза)

ДРАГОСЛАВ: Зашто ово радимо?

ИВАНКА: Јер смо сујетни а до пензије има далеко.

ДРАГОСЛАВ: Давимо их у нашој плиткој барици.

ИВАНКА: Није битно колико је бара велика. Важно је да све жабе верују да је то једина бара на свету и да ће поцркати изван ње!

(Драгослав устаје, јечећи и одлаже чашу)

ДРАГОСЛАВ: Не, нас стварно треба убити.

ИВАНКА: Мислиш?

ДРАГОСЛАВ:Мислим, али то нас не спречава да радимо то што радимо.

ИВАНКА: Немој да ми моралишеш.Знам како си дошао до врха!

ДРАГОСЛАВ: И ја знам за тебе!

ИВАНКА: Ја сам морала а ти ниси.

ДРАГОСЛАВ: Зато што сам ја са Крста а ти из Шековића? Јел сад треба да се кајем што нисам “изБосне” и што нисам морао да “саструже м” махалу с језика?

ИВАНКА: Снобе! Јебао си све редом.

ДРАГОСЛАВ:Такође.

ИВАНКА:Мушка курво!

ДРАГОСЛАВ: Дрољо!

(Смеју се)

ИВАНКА: Океј, сад кад смо ово разрешили, прелазимо на Пећу.

ДРАГОСЛАВ: Не прелазимо ми ни на кога!

ИВАНКА:Време је да га преузмем.

ДРАГОСЛАВ: Зар није било довољно?

ИВАНКА: Није. Сад ти све изгледа у реду али, размисли за пет, десет година? Он сија, ради, узима награде, признања, рукује се. Заборавиће те као што су и сви други!

ДРАГОСЛАВ: Нису сви.

ИВАНКА: Сви, само што си ти увек бирао медиокритете па то није болело!

ДРАГОСЛАВ: И с тобом је исти случај!

(Иванка се провокативно нагне према њему)

ИВАНКА: Хоћеш ли ти урадити то или нећеш?

ДРАГОСЛАВ: А заузврат ћу добити ово? Ништа што већ нисам пробао!

(Драгослав је снажно удари по дупету)

ИВАНКА: И сад си ме, као, увредио? Драгославе Зебићу, немаш ти појма о правом понижењу и то захвали тој смешној глисти између твојих ногу!

ДРАГОСЛАВ:Мушко сам, извини!

ИВАНКА:Извини није довољно!

ДРАГОСЛАВ:Онда ништа од извињења.

ИВАНКА: Као да ме брига.

(Пауза)

ДРАГОСЛАВ:Зар ти се не чини као злочин?

ИВАНКА: Шта то?

ДРАГОСЛАВ: Не, још горе, светогрђе.

ИВАНКА: Ово што радимо? Не.

ДРАГОСЛАВ: Уништавамо најбоље и најосећајније писце у овом граду.

ИВАНКА: Тако чувамо себе.

ДРАГОСЛАВ: И то ти је довољно.

(Иванка стаје поред витрине)

ИВАНКА: Занимљив мач.

ДРАГОСЛАВ: То сви говоре.

(Драгослав својим телом заклони мач)

ДРАГОСЛАВ: Шта је то-један аутор више-мање?

ИВАНКА: Не изигравај ми сад моралисту. Непристојно је да то постанеш у четрдесетој.

ДРАГОСЛАВ: Мали је другачији. Ово ће га тотално сломити.

ИВАНКА: Онда га ти ломи нежно. Али, да ти кажем, он неће бити нимало нежан кад дође на твоје место. Размисли о томе.

ДРАГОСЛАВ: Други су дигли руке или побегли. Овај је све бацио на сто.

ИВАНКА: Онда би му боље било да покупи своје крпице док су још на столу. Здраво, Драгославе.

(Иванка одлази према вратима)

ДРАГОСЛАВ: Теби није жао?

ИВАНКА: Помало.Не није.

ДРАГОСЛАВ: Због чега ти је “жао помало али не није”?

ИВАНКА: Ни због чега осим…

ДРАГОСЛАВ: Да?

ИВАНКА: Почели смо да уживамо у овоме.

ДРАГОСЛАВ: Иванка, некад си сигурно веровала у нешто?

ИВАНКА: Ваљда.

ДРАГОСЛАВ: Ваљда?

ИВАНКА: Више се не сећам а и теби би било боље да заборавиш.

ДРАГОСЛАВ: То и није неки одговор.

ИВАНКА: Довиђења, Драгославе.

ДРАГОСЛАВ:Зловиђења.

(Иванка га погледа без речи и изађе. Драгослав отхукне и седне на сто.Пије)

ДРАГОСЛАВ: А само сам хтео да пишем.

(Улази Предраг)

ДРАГОСЛАВ: Без куцања? Уђи, уђи! Видим, ти си се већ одомаћио. Да нећеш можда да седнеш на моје место?

ПРЕДРАГ: Ни по коју цену!

ДРАГОСЛАВ: А шта ако ти то нудим?

ПРЕДРАГ: Власт није за мене. Чак ни у издавачкој кући.

ДРАГОСЛАВ: А шта ако бих ти рекао да ти то стварно, подвлачим стварно, нудим?

ПРЕДРАГ: Не бих одбио.

ДРАГОСЛАВ: Не би?

ПРЕДРАГ: Таква се понуда не одбија.

ДРАГОСЛАВ: Тачно.

(Пауза)

ДРАГОСЛАВ: Извини, преварио сам се.

ПРЕДРАГ: У вези чега?

ДРАГОСЛАВ: Ниси ти крив, једноставно, десило се.

ПРЕДРАГ: Каква су то оправдања?

ДРАГОСЛАВ: Не правдам се. То је што је.

ПРЕДРАГ: Драгославе, нисам ти ја нека курва од синоћ. Шта се догодило?

ДРАГОСЛАВ: Под један: нисам ти ја Драгослав него господин Зебић, под два: ти дечко себи исувише дозвољаваш а под три:

ПРЕДРАГ: Знам шта иде под три.

ДРАГОСЛАВ: Чекај, само мало.

ПРЕДРАГ: Било је исувише лепо да би било истинито.

ДРАГОСЛАВ: Стани, бре, мало. Није смак света.

ПРЕДРАГ: Није! Још сам млад, "сутра припада мени" и сличне приче! Слушај, ја можда јесам смушен, можда сам апсолутно непрактичан, можда сам трапав у животу али једно знам: увек сам желео да пишем, оно што мислим, оно што осећам! Само толико!

ДРАГОСЛАВ:Глас до неба а муда у пепелу!

ПРЕДРАГ:Само сам хтео да кажем своју причу!

ДРАГОСЛАВ: И одштампаш је у што већем тиражу!

ПРЕДРАГ: Зар то не жели свако? Хтео сам да то што имам у себи поделим још с неким осим са Милицом и сад сам крив? Желим да имам нормалан живот и посао и сад ме због тога треба убити?

ДРАГОСЛАВ: Шта ти дечко,бре хоћеш?

ПРЕДРАГ: Да ми одговориш зашто ме одбијаш.

ДРАГОСЛАВ: Требало би још мало да допишеш дело.Мало више, у ствари.

ПРЕДРАГ: Да га дописујем целог живота као Витмен "Влати траве"?Али, с тим да га никад не издам!

ДРАГОСЛАВ: Малочас си прихватио посао и паре а ниси ни питао шта све треба да се ради.Ти си каријериста и среброљубац!

ПРЕДРАГ: Без каријере и без пара?!

ДРАГОСЛАВ: Такви су најгори.

ПРЕДРАГ: А ти си најбољи?!

ДРАГОСЛАВ: Као и сви око мене ни ја за себе немам лепих речи. Бар се не нервирам као неки који о себи мисле да су не знам шта!

ПРЕДРАГ: Препознао си ме!

ДРАГОСЛАВ: Е па, лагао сам те.

ПРЕДРАГ: Ти јеси лажов али тада ниси лагао.

ДРАГОСЛАВ: Лагао сам! И кад не лажем ја лажем, толико сам добар у томе!

(Пауза)

ПРЕДРАГ: Увек сам писао да би ме неко, бар неко разумео а све је испало само велика конфузија.Само сам хтео да пишем.Ништа више.

(Пауза)

ДРАГОСЛАВ:Правдање? То је твоја прича?

ПРЕДРАГ: Да, али, можда би могли да обрнемо причу.

ДРАГОСЛАВ: Какво црно обртање?

(Предраг нокаутира Драгослава и извуче клејмора из витрине)

ПРЕДРАГ: Питам се само једно: ко теби држи моралне придике? Нико? То сам и мислио. Зато си тако поштен и без мрље. Сви те се плаше. Е па ја не!Види, руке ми не дрхте!

ДРАГОСЛАВ: Пази, то стварно може да усмрти неког.

ПРЕДРАГ: Знам.

(Драгослав крене да устане и добије дршком клејмора по лицу. Предраг замахне а затим у замаху, скрене сечивом и удари њиме о под. Тешко Предрагово дисање. Пауза)

ПРЕДРАГ: Е сад стварно идем.

ДРАГОСЛАВ: Где?

ПРЕДРАГ: Погоди, скоте!

(Предраг излази и залупи вратима)

ДРАГОСЛАВ: Иванка ће бити пресрећна.

(Мрак)

Шеста сцена

(Стан Милице и Предрага. Предраг се облачи у свечано одело. Закопчава дугмад, ставља кравату. Коса му је зализана. Улази Милица, уморна, у тешком капуту, са торбом пуном намирница у руци из које вири багет)

МИЛИЦА: Окупао си се? Зар је већ субота?

(Предраг се препадне)

ПРЕДРАГ: Откуд ти?

МИЛИЦА: Ја с посла. А куда ти?

ПРЕДРАГ: Пословни састанак.

МИЛИЦА: Што ће рећи?

ПРЕДРАГ: Понудио сам текст “Графополису”.

МИЛИЦА: А Канада?

ПРЕДРАГ: А, Канада? То ћу сутра.

(Милица вади багет из торбе и ломи га о Пећину главу)

МИЛИЦА: Данас ти није довољно добро?!

ПРЕДРАГ: Данас је сасвим океј али тако ћеш ми само покварити фризуру.

(Улази Михајло)

МИХАЈЛО: Види га, молим те! Милице, да вам није годишњица?

МИЛИЦА: Тебе они тањири нису научили памети?

(Милица трпа ствари из торбе у фрижидер)

МИХАЈЛО: А, извештио сам се у ескивирању. Пећа, чуо сам да си нудио приче Зебићу.

ПРЕДРАГ: Па?

МИХАЈЛО: Па, ништа. Јесу ли то презле? Милице, јел ти то похујеш Предрага вечерас? Боље немој, Пећа је почео да горчи.

(Предраг отреса мрве од хлеба из косе)

ПРЕДРАГ: Реци шта имаш и пали.

МИХАЈЛО: Тако? Океј: Зебић је ђубре и штампа треш а онај ко објављује код њега…

ПРЕДРАГ: Хајде, реци до краја.

(Предраг иде до кујне и хвата тањир)

МИХАЈЛО: Знаш ти добро шта си.

ПРЕДРАГ: Мислиш ко?

(Предраг га гађа, промаши. Овај побегне, Предраг зграби још један тањир баци.Михајлов јаук и трескање тела о степенице, оф)

ПРЕДРАГ: Посред челенке! Још једна оваква посета и јешћемо из картонских тањира.

МИЛИЦА: Аха. Видела сам.

(Предраг је пољуби. Милица престане са трпањем ствари у замрзивач)

ПРЕДРАГ: Извини за суђе. Даћу ти паре од првог хонорара.

МИЛИЦА: Аха, хоћеш, чим ми кажеш што си се тако упицанио.

ПРЕДРАГ: Рекао сам ти већ: пословни састанак.

МИЛИЦА: Пословни састанак? У девет увече?

ПРЕДРАГ: Па, да. У кафићу.

МИЛИЦА: Ком? С ким?

ПРЕДРАГ: Замеником директора.

МИЛИЦА: Мислиш : директорке.

ПРЕДРАГ: Не мислим.

МИЛИЦА: И мислиш на вечери у неком скупом ресторану.

ПРЕДРАГ: Ниси погодила.

(Пауза)

ПРЕДРАГ: Откуд ти то?

МИЛИЦА: Знам и ја понешто.

(Односи торбу и бесно је, целу убаци у фрижидер а онда се враћа)

ПРЕДРАГ: То ти баш није хигијенски.

МИЛИЦА: А да га ти увалиш Иванки јесте? Мислиш да сам као сви други дипломци с Филолошког који не прате рад издавачких кућа?

ПРЕДРАГ: Знам да ниси али, мораш имати поверења у мене.

(Милица се изваљује на кревет)

МИЛИЦА: Докле? Превише си миран.

ПРЕДРАГ: Па?

МИЛИЦА: То не личи на тебе.

ПРЕДРАГ: Не могу више да се нервирам.

МИЛИЦА: Јасно. Ја то радим у твоје име, јел тако?

ПРЕДРАГ: Миличице, јел’све мора тако?

МИЛИЦА: Мора!

(Предраг прекине са срећивањем и седа до ње)

ПРЕДРАГ: Мислим да немаш разлога за бригу.

МИЛИЦА: Немам? Та матора кучка јури само пилетину. Него, шта је било са Драгославом?

ПРЕДРАГ: Драгослав ти није одговарао.

МИЛИЦА: Није али ми је више одговарао од Иванке.

ПРЕДРАГ: Одбио је да штампа.

МИЛИЦА: Кретен! Лепо сам ти рекла да се не примаш и да кренемо у Канаду. Могао би тамо да преведеш своје приче и шта би ти фалило?

ПРЕДРАГ: Али, то није то!

МИЛИЦА: То јесте то! Не могу више да останем у земљи коју знам једино по гадостима! И,откуд ти идеја да ће Иванка прихватити твоје приче? Можда зато што си добар у кревету?

ПРЕДРАГ: Не буди проста.

МИЛИЦА: Нисам проста. Ти си прави пастув!

ПРЕДРАГ: Ко би рекао?

МИЛИЦА: Да, стварно, ко би рекао?

(Пауза)

МИЛИЦА: Побећи ћу одавде, с тобом или без тебе!

ПРЕДРАГ: Нећеш ваљда?!

МИЛИЦА: Хоћу, и то без размишљања!

ПРЕДРАГ: Немој!

МИЛИЦА: Идеш ли ти са мном или не?

ПРЕДРАГ: Дај ми да покушам још једном!

МИЛИЦА: Са матором курвом?

ПРЕДРАГ: Само ћу оставити текст и отићи с тобом у Канаду.

МИЛИЦА: И нећеш правити никакве глупости?

ПРЕДРАГ: Не могу ни да хоћу. Знаш да волим једино тебе.

МИЛИЦА: Кажи то још једном.

ПРЕДРАГ: Знаш да волим једино тебе.

(Милица му завуче шаку у панталоне)

МИЛИЦА: А ако те тета-Иванка овако ухвати?

ПРЕДРАГ: Рећи ћу: “Извините, али, да ли би могли да извучете руку из мојих панталона?”

МИЛИЦА: Лажеш, дигао ти се.

ПРЕДРАГ: То је због тебе.

МИЛИЦА: Ммм, стварно?

ПРЕДРАГ: Најстварније.

(Милица се привије уз њега и почне да га откопчава)

ПРЕДРАГ: Закаснићу.

МИЛИЦА: Пусти бабу да чека!

ПРЕДРАГ: Океј.

(Почну да се љубе и убрзано скидају. Мрак)

Седма сцена

(У замраченој соби само осветљени сто. Ћутке једу Иванка, у заносној, црвеној вечерњој хаљини и Предраг)

ИВАНКА: Волиш италијанску храну?

ПРЕДРАГ: Да. Откуд знате?

ИВАНКА: Знаш. Пређимо на “ти”

ПРЕДРАГ: То је много брзо.

ИВАНКА: Имаш нешто овде.

(Иванка се нагне и спусти шаку на његов врат)

ПРЕДРАГ: Није важно.

ИВАНКА: Љубавна модрица, јел’ тако?

ПРЕДРАГ: Не, није. Посекао сам се кад сам се бријао.

ИВАНКА: Јесте, јесте. Види како се зацрвенео!

ПРЕДРАГ: Не знам стварно шта да вам кажем.

ИВАНКА: Ја знам. Ти си обележена територија.

ПРЕДРАГ:Кажете то као да ме је запишао неки пас.

ИВАНКА:Побогу, Предраже, једемо! Рекли су ми да си пристојнији.

ПРЕДРАГ: Био сам док нисам упознао неке људе.

ИВАНКА:Драгослава? Знам и то.

ПРЕДРАГ: Па, хоћете ли или нећете?

ИВАНКА: Шта?

ПРЕДРАГ: Да ми објавите књигу?

ИВАНКА: Уживај мало у храни.

ПРЕДРАГ: Незгодно ми је, с обзиром на ситуацију.

ИВАНКА: А каква је то ситуација?

ПРЕДРАГ: Ваш, твој стан, вечера за двоје, мрачно је као у гробу.

ИВАНКА: Баш си морбидан. Надам се да ти и приче нису такве.

ПРЕДРАГ: Дело личи на аутора.

ИВАНКА: Не бих баш рекла. У неким твојим објављеним причама има секса.

ПРЕДРАГ: Воде љубав.

ИВАНКА: Свеједно. Јако су лепе јер коначно могу да видим како то изгледа кад се мушкарац препусти жени у кревету.

ПРЕДРАГ: Не сећам се.

ИВАНКА: Како то? Ти си највећи феминиста међу мушким писцима.Сећаш се кафанске приче у “Срећном преокрету”: ” Задржите за себе извајане, сићушне нимфице а мени дајте ми агресивну жену вишу од мене десет, двадесет сантиметара . Волећу је па макар ми сручила цео шаржер у главу”. Лично искуство?

(Иванка спусти руку на његову. Он измакне своју)

ПРЕДРАГ: Ја бих се вратио песимистичнијим темама.

ИВАНКА: Мислим да је време да ти удахнемо мало оптимизма.

ПРЕДРАГ: Стварно?

(Иванка скида ципелу са свог стопала и спушта га равно у Пећино крило)

ИВАНКА: Јеси ли сад мало живљи?

(Предраг се измиче уназад и устаје)

ПРЕДРАГ: Ово ничему не води.

ИВАНКА: Никад је ниси преварио.

ПРЕДРАГ: А зашто бих?

ИВАНКА: Зато што је опасно посесивна.

ПРЕДРАГ: Није. Само ме воли.

ИВАНКА: Је ли? А како је то у љубави? Како је расподељујете?

ПРЕДРАГ: Досад је она је давала а ја сам узимао. Сад је ред да буде обрнуто.

ИВАНКА: Али теби се не даје. У томе је проблем.

ПРЕДРАГ: Нема проблема.

ИВАНКА: "Учинило му се да је пао у емотивно дужничко ропство. Ако је тако онда није било застрашенијег ни захвалнијег роба". Шоњо! Јеси ли сад у проблему?

ПРЕДРАГ: Не, јер је истина све што сам написао. Такав сам. Шоња.

ИВАНКА: А сад, има ли сад проблема?

(Иванка му сручи чашу вина у лице)

ПРЕДРАГ: Нема проблема.

ИВАНКА: Има јер ти знаш да је она давала више пута него ти али је твоја жртва већа од њене. Плашиш се да јој кажеш, то је твој проблем.

ПРЕДРАГ:Не плашим се!

(Предраг преврне сто)

ИВАНКА:О, има проблема! Видим ја!

(Крећу се у круг, одмеравајући једно друго)

ПРЕДРАГ: Ништа што се не може решити.

ИВАНКА: А ја могу да решим много тога.

ПРЕДРАГ: У то не сумњам.

ИВАНКА: И немој.

ПРЕДРАГ:Могу ли да ти кажем да сам те одувек сматрао за првокласну кучку

ИВАНКА: Ти би то мене јебао?

ПРЕДРАГ: И огавну, полуинтелигентну ауторку.

ИВАНКА:Чула сам и горе критике.

(Предраг стане)

ПРЕДРАГ: Хајде, настави да се вртиш око мене!

(Иванка ставља своју руку на његово раме)

ИВАНКА: Да знаш да хоћу.

ПРЕДРАГ :Као да ће то нешто променити?

ИВАНКА: Некако хоће. Набоље или нагоре, то зависи од тебе.

ПРЕДРАГ: То јест, какав утисак произведем?

ИВАНКА: Аха.

ПРЕДРАГ: Па, да почнемо онда.

(Предраг је зграби и баци на под а онда легне преко ње, почне да јој задиже хаљину, љуби је по телу)

ИВАНКА: То, цепај ме, мајсторе! Развали ме! То ми ради, живот'њо!

(Предраг престане и почне да се церека)

ИВАНКА:Шта се смејеш, курво?

ПРЕДРАГ: "То ми ради, живот'њо!" У праву си. Чему се ја смејем? Дошао сам овде да одрадим матору кокошку. Мислио сам-ништа једноставније, мало предигре, увалиш јој га пар пута и готово. Бедан посао.

ИВАНКА: Шта је, не можеш?

ПРЕДРАГ: Могу али нећу.

ИВАНКА:Кад си ти последњи пут…

ПРЕДРАГ:Пре сат времена! И не ради се о сексу већ о томе да нећу да је преварим.

ИВАНКА: Извини што не плачем.

(Иванка устаје, церекајући се)

ПРЕДРАГ: Ти као да не знаш о чему ја причам.

ИВАНКА: А о чему причаш?

ПРЕДРАГ: Седела си на мојој столици.

ИВАНКА: Не него на мојој, идиоте.

ПРЕДРАГ: Седела си на мојој столици кад си била мојих година. Знаш о чему причам.

ИВАНКА: Седела сам ја ту много пре своје тридесете.

ПРЕДРАГ: Зашто, да би данас села на другу столицу? За све ове године померила си се само пола метра!

ИВАНКА: Шта хоћеш да кажеш?

ПРЕДРАГ: Хоћу да кажем да те разумем.Што не значи да те правдам.

ИВАНКА: Правдање ми не треба.Прво те крешу после ти крешеш. Тако то иде.

ПРЕДРАГ: Не можеш се осветити преко мене.

ИВАНКА: Знам али нешто мора да се уради.Него, откуд ти толико знаш?

ПРЕДРАГ: Знам јер је очито.

ИВАНКА: И, шта ћеш сад?

ПРЕДРАГ: Не знам.Мој проблем је у томе што видим све што ће се догодити али не могу ништа да променим.

ИВАНКА: Тужни дечко. Никад нисам срела некога ко тако мисли. Ти си диван!

(Иванка крене да га пољуби. Предраг се измакне)

ПРЕДРАГ: Не толико диван.

ИВАНКА: Знаш ли колико сам пута искористила овакву прилику?

ПРЕДРАГ:Много.

ИВАНКА:И не слутиш колико! Знаш ли колико ме је њих одбило до сада?

ПРЕДРАГ: Ниједан?

ИВАНКА: Ниси толико смушен као што изгледаш. Чак ме ни хомосексуалци нису одбијали. На крају крајева, и они су мушкарци.

ПРЕДРАГ: Шта хоћеш да кажеш?

ИВАНКА: Драгослав је био глуп што те је пустио.

ПРЕДРАГ: Ваљда.У ствари, није.

ИВАНКА: Издао те а ти га браниш? Зна он да делује тако на људе.

ПРЕДРАГ: Није ме издао.

ИВАНКА: Па што га онда браниш?

ПРЕДРАГ: Не браним али мислим да није пристојно олајавати оне с којима си радио.

ИВАНКА: Тај човек те је отерао!

ПРЕДРАГ: Сигурно је имао неког пречег.

ИВАНКА: Неког преко везе? У праву си.

ПРЕДРАГ: Не знам то.

ИВАНКА: Навео те је да сумњаш у себе? То воли да ради младим ауторима. Перверзно задовољство маторог јарца лишеног инспирације. У праву сам?

ПРЕДРАГ: Па шта ако си у праву? И ти ћеш ме “пустити”.

ИВАНКА: Нећу. Дођи сутра код мене у канцеларију.

ПРЕДРАГ: Причаћемо о причама? Само о причама?

ИВАНКА: Само о причама.Причала бих и сада али, нисам имала то у плану!

(Обоје се насмеју)

ИВАНКА: А треба и да распремим овај хаос.

ПРЕДРАГ: Треба ти помоћ?

(Предраг покаже на хаос)

ИВАНКА: Нека, ја ћу то.

ПРЕДРАГ: Зашто то радиш?

ИВАНКА: А ти не би себи помогао?

ПРЕДРАГ: Наравно да бих.

ИВАНКА: Ето. А и желим да напакостим Драгославу.

ПРЕДРАГ: То је већ уверљивије.Само нећеш му тако напакостити.

ИВАНКА: Ваља покушати.Имам ново, тајно оружје.

ПРЕДРАГ: Ја нисам ничије оруђе или оружје, океј?!

(Пауза)

ИВАНКА:Океј.Онда, сутра у шест увече, моја канцеларија?

ПРЕДРАГ: Стварно си ме изненадила.

ИВАНКА: Коначно ми верујеш?

ПРЕДРАГ: Да.

ИВАНКА: Зашто?

ПРЕДРАГ: Морам.

(Предраг долази а Иванка сакупља ствари по поду а онда престане, отхукне и седне на под. Пали цигарету. Мрак)

Осма сцена

(Канцеларија Иванке Станчић, сто, заклоњен дрветом до земље, постери књига по зидовима, урамљени. Иванка, удобно заваљена у столици, листа зелену фасциклу. Облизује се. Испред стола је хоклица. Улази Предраг. Предраг погледа зелену фасциклу на столу па погледа ону под својом мишком)

ИВАНКА: О, здраво, Пеђа! Седи! Хоћеш да позовем секретарицу да ти донесе нешто?

ПРЕДРАГ: Нека, хвала.

ИВАНКА: Изволи,седи.

ПРЕДРАГ: Нешто ти је понестало столица.

ИВАНКА: Не. Одакле ти таква идеја?

ПРЕДРАГ: Што сам онда на хоклици?

ИВАНКА: Добро питање.

ПРЕДРАГ: Које заслужује добар одговор.

ИВАНКА: Није нужно. Види, Пеђа, ја сам….

(Иванка се мало стресе)

ПРЕДРАГ: Јеси ли добро?

ИВАНКА: Никад боље, веруј ми!

(Предраг устаје)

ПРЕДРАГ: Јеси ли сигурна?

ИВАНКА: Не, немој да ми прилазиш!

ПРЕДРАГ: У реду.

ИВАНКА: Јел' Милица правила драму?

ПРЕДРАГ: Не. Не много. Не више од уобичајног. Била је страшно узнемирана.

ИВАНКА: Али си успео да јој објасниш да међу нама није било ничега?

ПРЕДРАГ: Једва. Од њене "шљиве" мислила је да си је ти направила.

ИВАНКА: Свашта! Него, да ти кажем нешто: твоје приче. Дакле, ја сам их поново читала целу ноћ и могу ти рећи да су стварно, стварно добре.

ПРЕДРАГ: Хвала.

ИВАНКА: И да су за објављивање.

ПРЕДРАГ: Стварно?

ИВАНКА: Добиле би вероватно и неку награду. Значајну.

ПРЕДРАГ: Ово звучи превише лепо да би било истинито.

ИВАНКА: Истинито је ако верујеш у то.

ПРЕДРАГ:Кад ти кажеш онда верујем.

ИВАНКА: У ствари, ово треба да се штампа у најскоријем року.Одговара ти?

ПРЕДРАГ: Како да не! А када?

ИВАНКА: Сутра није прекасно?

ПРЕДРАГ: Не!

ИВАНКА: Пеђа, свако ко би одбио да их штампа испао би обична будала без трунке у уметничког у себи.

ПРЕДРАГ: Немој да претерујеш!

ИВАНКА: Ни најмање.

ПРЕДРАГ: И?

ИВАНКА: И? Нећу их штампати.

(Пауза)

ПРЕДРАГ: Молим?

ИВАНКА: Ти си стварно мислио да ћу да их штампам? Још си се понизио и као последњи роб пичке сео на тај троножац.

ПРЕДРАГ: Ја роб?

ИВАНКА: Пичке, моје или твоје девојке! Него, хоћеш ли да видиш правог роба?

Михајло!

(Испод стола се промоли Михајлова глава, затим пола трупа, у линији Иванчиних кукова. Михајло је у пословном оделу, скоцкан)

ПРЕДРАГ: Ти!

ИВАНКА: А ко је други могао да ме информише тако детаљно него твој другар и комшија?

(Пауза)

ПРЕДРАГ: Не знам да ли да се смејем или да плачем! Михајло, идиоте!Како си могао?

МИХАЈЛО: Имао си своју шансу. Ниси је искористио.

ИВАНКА: Управо тако.

ПРЕДРАГ: Шутнула си ме тако курвински као да си….

ИВАНКА: Драгослав? То је све била наша мала игра.

ПРЕДРАГ: Само да сте ви срећни!

МИХАЈЛО:Тако ти и треба кад ниси приступио нашем књижевном клубу!

ПРЕДРАГ: Ком? Првом пицолизачком?

МИХАЈЛО: Разумем те. Бесан си јер није по твоме.

ПРЕДРАГ: С тобом више не разговарам! Пађеници!

(Крене према вратима. Окрене се)

ПРЕДРАГ: Михајло, једно питање: Како можеш тим устима да љубиш мајку?

(Предраг залупи вратима)

МИХАЈЛО: Никад ми није био симпатичан.

ИВАНКА: Ћути и врати се на посао.

(Михајло се послушно враћа под сто а Иванка снажно забацује главу уназад. Почиње да стење. Мрак)

Девета сцена

(Стан Милице и Предрага. На столу је постављен есцајг. Ту су и свеће, флаша вина. Милица кува, окренута леђима публици. Улази Предраг, сав слуђен)

МИЛИЦА: Пеђа!

ПРЕДРАГ: Знам, знам, нисам средио папире за Канаду!

МИЛИЦА: Ја јесам! За обоје!

ПРЕДРАГ: Ма, кога је за то брига?

(Милица престане да кува. Предраг узима флашу са стола, отвара је и сасипа течност себи у грло. Милица наставља са кувањем. Узима нож и сецка зелениш све брже и брже)

МИЛИЦА: Шта је сад?

ПРЕДРАГ: Сви су ме сјебали, сви! Михајло, Иванка, Драгослав, сви они! Курве, пизде и пицолисци!

МИЛИЦА: Полако, Пеки. Ускоро ћемо у Канаду.

ПРЕДРАГ: Канада, Канада, јебала вас Канада!

(Милица престане са сецкањем и стресе се. Предраг узима своје рукописе поред компјутера и баца их на средину собе.)

ПРЕДРАГ: Где ти је бензин за упаљаче?

МИЛИЦА: Пеки, знаш да не пушим већ три године!

ПРЕДРАГ: Може и алкохол.

МИЛИЦА: У купатилу је. Шта ће ти?

ПРЕДРАГ: Да се спалим са својим рукописима!

(Предраг иде према вратима десно. Одлази и враћа се са бочицом алкохола.Милица баци поглед преко рамена)

МИЛИЦА: Ти ћеш стварно да се спалиш!?

ПРЕДРАГ: Него шта ћу.

(Предраг почиње да прска своје рукописе алкохолом)

ПРЕДРАГ: После ћеш да ми даш шибице.

(Милица нагло зграби нож и стави га Предрагу под грло)

МИЛИЦА: Ако покушаш да се спалиш-заклаћу те!

ПРЕДРАГ: Чекај, Милице!Ја то импулсивно!

МИЛИЦА: Мислиш да је то једноставно, спалити се?

ПРЕДРАГ: Не знам. Ништа више не знам.Све је одједном тако компликовано.

(Предраг седне на под, уморно)

ПРЕДРАГ: Упрскао сам. Не могу више ни да се убијем ко човек.

МИЛИЦА: Хајдемо у ту јебену Канаду већ једном!

ПРЕДРАГ: И они да победе?

МИЛИЦА: Јака победа!

ПРЕДРАГ: Не могу тек тако да побегнем.

МИЛИЦА: Ти одлазиш, не бежиш.

ПРЕДРАГ: Милице, хвала на лепим лажима али-нема шансе!Остаћу овде и писаћу! Њима у инат!

МИЛИЦА: Ти си под шоком! Не знаш шта причаш!

ПРЕДРАГ: Шта ти причаш?! Никад нисам био свеснији!.

МИЛИЦА: Заборави то!

ПРЕДРАГ: Не, док сам жив памтићу како су од мене направили магарца!

МИЛИЦА: Средићеш их. Некако.

ПРЕДРАГ: Нема начина.

МИЛИЦА: А друге издавачке куће?

ПРЕДРАГ: Не постоје друге издавачке куће!

МИЛИЦА: Постоје. У Канади!

ПРЕДРАГ: И да се повучем? Да побегнем? Да будем један од оних које су маторци победили? Да ме истерају? Сахране живог као Милана из моје приче? Нећу !

МИЛИЦА: Зар ти није довољно што си се борио до сада?

(Предраг седа за компјутер и почиње да куца, манично)

МИЛИЦА: Шта то куцаш?

ПРЕДРАГ:Све оно што су ми направили ових дана. Послаћу свим главним редакцијама. Ако то не упали направићу скандал о којем ће се причати данима: позваћу новинаре, прогласити нови правац у уметности,“шит-арт” и, у функцији перформанса, исрећу им се пред вратима!

МИЛИЦА: Мислиш да ће то да их среди?

ПРЕДРАГ:Или то или да напрасно помру.

МИЛИЦА:Превише си уморан.

ПРЕДРАГ:Ма, нека. Биће они уморнији кад почну да их испитују.

МИЛИЦА: Ко ће их испитивати?

ПРЕДРАГ: Како ко ће их испитивати? Неко.

МИЛИЦА: Пеђа!

ПРЕДРАГ: Не прекидај ме сад!Тек сам почео да им јебем кеву на “фињака”!

МИЛИЦА: Мислиш да ће ти то стварно помоћи?

ПРЕДРАГ:Ако не, увек има хартије и алкохола.

МИЛИЦА:Пеђа, ја овако не могу више!

ПРЕДРАГ:Не могу ни ја!

МИЛИЦА: Престани!

ПРЕДРАГ: Е нећу престати па све да ме оставиш!

(Пауза.Пеђа и даље типка)

МИЛИЦА: Ти то озбиљно?

ПРЕДРАГ: Никад нисам био бистрији и озбиљнији!

`(Милица приђе Предрагу, спусти му руку на раме али је он одгурне. Пауза)

МИЛИЦА:Пеки, доста си радио.

ПРЕДРАГ: Треба још да докуцам.

МИЛИЦА: Пожури.

ПРЕДРАГ:Ево, још мало. Готово.

(Пауза. Пећа зури у монитор а затим клоне, ударивши главом у сто: Не помера се)

МИЛИЦА:А да се ти лепо одмориш?

ПРЕДРАГ:А писмо?

МИЛИЦА:Ја ћу га послати, с обзиром да си ти малкице пукао.

ПРЕДРАГ:Пукао?

МИЛИЦА:Добро, напукао. Ништа страшно, хоће то.

ПРЕДРАГ: Шта хоћеш да кажеш?

МИЛИЦА:Хоћу да кажем да си мало уморнији него иначе.

ПРЕДРАГ: Морам да наставим!

МИЛИЦА: Пусти то!Ја ћу лепо да средим и уобличим писмо, пошаљем га у новине и тако то а ти лепо иди у биоскоп.

ПРЕДРАГ: Урадићеш то за мене?

МИЛИЦА: Наравно да хоћу.

ПРЕДРАГ: И остаћемо у Србији?

МИЛИЦА:Остаћемо у Србији.Молим те иди, одмори се мало! Кад дођеш имаћемо вечеру и специјално изненађење!

ПРЕДРАГ: Изненађење?

МИЛИЦА:Знаш ти моја изненађења.

ПРЕДРАГ:О, знам.

(Дуг пољубац)

МИЛИЦА: Хајде, крени. Ево ти кинта.

(Вади из ладице и даје му паре)

ПРЕДРАГ:А шта да гледам?

МИЛИЦА: Нешто у неком малом биоскопу. Рецимо, Кинотеци.

ПРЕДРАГ: Да. Ја волим старе филмове.

МИЛИЦА: Знам. Погледај два-три. И јави се касирци. Јасно, лепо.

ПРЕДРАГ:Хоћу. А зашто?

МИЛИЦА:Треба бити љубазан.

ПРЕДРАГ: Ваљда. Нешто си ми чудна.

МИЛИЦА: Ма, трипујеш.

ПРЕДРАГ: Можда сам стварно пукао али сам толико пукао да не примећујем кад сам и колико пукао.

МИЛИЦА: Малочас си хтео да се запалиш. Закључи сам.

ПРЕДРАГ: Да.Која сам ја будала био!

МИЛИЦА: Кажем ти: иди и одмори се. Само си мало напукао и средићеш се.

ПРЕДРАГ: Да, биће да је то. Ћао, Миличице.

МИЛИЦА: Ћао, Пеки.

(Пољубе се. Предраг одјури ка вратима,окрене се још једном збуњено и изјури напоље. Милица седне за компјутер и угаси га. Мрак)

Десета сцена

(Иста сцена. Сто је постављен, храна се пуши из постављених тањира, музика, бизарни танго у маниру Тома Вејтса. На троседу, везаних очију, седи Предраг)

ПРЕДРАГ: Смем ли сад да гледам?

МИЛИЦА(оф): Још не.

ПРЕДРАГ: Мало се плашим.

МИЛИЦА(оф): Нема разлога. То сам само ја.

ПРЕДРАГ:Не звучиш као ти.

МИЛИЦА(оф):Пеки, не убијај романтику.

ПРЕДРАГ:Могу ли сада да скинем?

МИЛИЦА(оф): Ако скинеш онда нема мог скидања!

ПРЕДРАГ: У реду, бићу послушан.

МИЛИЦА(оф): То је мој дечко!

(Милица се појављује иза троседа, устаје, у црвеној Станчићкиној хаљини, са високо подигнутим клејмором)

МИЛИЦА: Не још, Пеђа!

(Пауза)

ПРЕДРАГ: Миличице, о чему размишљаш?

МИЛИЦА: Јел баш морам да кажем?

ПРЕДРАГ: Ако ти није проблем.

МИЛИЦА: Није проблем. Размишљам о нечем лепом.

(Милица се у пар корака створи испред Предрага)

ПРЕДРАГ: Сад?

МИЛИЦА:Сад!

(Предраг скида повез и гледа је запањен док она игра са мачем. Музика тридесетак секунди касније престаје)

ПРЕДРАГ: Рекла си ми да ће бити изненађење.

МИЛИЦА:Али ниси знао да ће бити овакво.

ПРЕДРАГ:Не.

МИЛИЦА: Зато се и зове изненађење, лудице!

ПРЕДРАГ: Да,изненађење.

МИЛИЦА:Па, како ти се допао Клејморов плес?Било ми је глупо да га назовем по себи па сам га назвала по мачу. Пеђа, реци нешто?

ПРЕДРАГ: Уф! Ти баш волиш мачеве!

МИЛИЦА: И, шта ћемо сад?

(Предраг клекне пред њу)

ПРЕДРАГ: Шта желиш?

МИЛИЦА: Знаш шта желим.

ПРЕДРАГ: Ово је било мало необичније вече и требало би да размислим мало.

МИЛИЦА: Немамо толико времена.

ПРЕДРАГ: То ми је јасно.

МИЛИЦА: Брзо се смисли.

(Милица замахне мачем према Предрагу и спусти га нагло, пљоштимице, на Предрагово раме, као код давања титула)

МИЛИЦА: Помоли се…

ПРЕДРАГ: Идем с тобом.

МИЛИЦА: …то је део ритуала кад неког именују за витеза. Шта си рекао?

ПРЕДРАГ: Идем с тобом.

МИЛИЦА: У Канаду, мој врли витеже?

ПРЕДРАГ:У Канаду, мила моја госпо.

(Мрак)